

Kloboucké Zvony

Zprávy ze života sboru Českobratrské církve evangelické
v Kloboukách u Brna

ročník XXIII.

květen a červen 2021 AD

Kristus shromažďuje svůj lid

Liturgické období: doba velikonoční, svatodušní a po Trojici

Bohoslužby slavíme každou neděli v 9.30 v kostele v Kloboukách.

Od 9.00 můžete přicházet k tiché modlitbě před bohoslužbou.

Je doprovázena hudbou chval nebo z Taizé.

Dodržujeme všechna nařízení: respirátory, dezinfekci na ruce.

Nově můžeme zpívat a z toho máme velkou radost.

Musíme však udržovat rozestupy 2 metry mezi nečleny rodiny
i mezi lavicemi, nejen v nich.

2. května – 5. neděle velikonoční

9. května – 6. neděle velikonoční

13. května – Nanebevstoupení Páně v 19:00 v kostele

16. května – 7. neděle velikonoční

23. května – Letnice svatodušní svátky

30. května – neděle svaté Trojice

6. června – 1. neděle po Trojici

13. června – 2. neděle po Trojici

20. června – 3. neděle po Trojici

27. června – 4. neděle po Trojici – závěr školního roku

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Kloboukách u Brna,

Brněnská 30, 691 72, e-mail: cceklobouky@seznam.cz;

<http://klobouky.evangnet.cz>; tel.: 608 579 839; IČ sboru: 48452327;

číslo bankovního účtu: **2200347489/2010**

JUBILEA – JUBILEA – JUBILEA

Boží požehnání a vše dobré do dalších let přejeme sestrám a bratřím
našeho sboru při příležitosti jejich narozenin.

květen

Vladimír Lexa – 65 let

Jaromír Mráz – 92 let

Věra Veselá – 65 let

Marie Krupicová – 80 let

Věra Drdová – 78 let

Jaroslav Pavlík – 65 let

Jitka Svobodová – 78 let

Milan Nádeníček – 83 let

Aloisie Müllerová – 82 let

Ludvík Hanák – 78 let

Naděžda Dobrovolná – 87 let

Věra Patková – 70 let

Jaroslava Pilařová – 79 let

Miloš Vlček – 70 let

Jaroslava Babáčková – 80 let

Bedřich Majer – 65 let

červen

Pavel Peřina – 65 let

Petr Pacas – 60 let

Jaroslava Dunajová – 80 let

Jaroslav Babáček – 96 let

Jarmila Pažebřuchová – 75 let

Josef Šedivý – 75 let

Jana Šmerdová – 60 let

Karel Hájek – 77 let

Upřímně blahopřejeme!

Narozeniny zveřejňujeme podle klíče: **60, 65, 70, 75, 76, 77...** Respektujeme,
pokud nám nahlásíte, že si zveřejnění nepřejete. Pro ochranu osobních údajů
neuvádíme den narozenin ani místo bydliště.

Bratři a sestry,

k bohoslužbám se můžeme scházet již bez omezení počtu. Nově však platí povinnost dodržovat dvoumetrové rozestupy mezi rodinami i napříč mezi lavicemi, nejen v nich. V kazatelských stanicích proto ještě slavit bohoslužby nemůžeme. O to srdečněji vás však zveme do Klobouk. Nově můžeme při bohoslužbám zase zpívat a věřím, že naše slavení bude o to radostnější.

Stále platí, pokud by vás potěšila návštěva nebo rozhovor po telefonu, ozvěte se. Ráda vás navštívím nebo zavolám. Kontakty: e-mail:

cceklobouky@seznam.cz, mobil: 608 579 839. Martina Zuštinová

Biblická hesla na měsíce květen a červen:

Otevři svá ústa za němého, za právo všech postižených. Přísloví 31,8

*I zrní zapadlé, to, o němž není zdání,
Bůh najde, přebere a svěří k rozsévání.*

Boha je třeba víc poslouchat než lidi. Skutky 5,29

*Svět jako tvůrčí vzkaz je prosté mysli sdělný;
jen přeučenosti se zdá být nečitelný.*

Otevři svá ústa za němého, za právo všech postižených. Přísloví 31,8

„Nemám slov...“. To nás napadá, když přihlížíme bolesti a neštěstí druhých. Existuje ztráta řeči, která je přiměřená situaci. Solidární mlčení, které nepoužívá útěšné fráze a přiznává, že proti nepochopitelnému utrpení slova nestačí. Existuje ale také jiné mlčení, nesolidární zamlčování, když člověk jedná ze strachu, aby se sám nestal obětí. Nebo když se člověk dívá z bezpečné vzdálenosti, ale nic neřekne, nezasáhne, jako by se ho utrpení druhého netýkalo. Je jednoduché odsoudit takového pozorovatele. Těžké je však poznat správný okamžik, kdy sami máme promluvit nebo zasáhnout.

Zastat se bezbranných a slabých bylo ve starém Izraeli stejně jako v celém Orientu důležitým ideálem. Bohové (žalm 82), králové (žalm 72,1-4) a obyčejní lidé (5. Mojžíšova 15,11; Jób 29,13-17) byli k tomu vždycky vyzýváni. Ve skutečnosti však byli nějak znevýhodnění lidé často zanecháni bez pomoci. Důvody pro mlčení se našly vždy rychle (viz Exodus 4,11 kdy Mojžíš hledá důvody, proč se nevracet před faraóna a nezastat se tísněného lidu).

Nejen tehdy, vždy znovu se v historii i současnosti najdou příklady pro to, jak se bezprávi zametá pod koberec.

Jak se dá prolomit bariéra mlčení? Důležitým aspektem je empatie, schopnost vžít se do situace druhého.

Přijmout pohled poníženého, zasadit se za lidi bezmocné, to je rada, kterou dala moudrá matka svému synovi králi Lemúelovi z Massy. Tomuto neizraelskému králi je věnován oddíl z knihy Kazatel 31,1-9.

1 Slova krále Lemúela, výnos, jímž ho napomínala jeho matka:

2 Co mám říci, můj synu? Co, synu života mého? Co, synu mých slibů?

3 Nevydávej své síly ženám a svoje cesty tomu, co ničí krále.

4 Nehodí se králům, Lemúeli, nehodí se králům být pijany vína a vládcům toužit po opojném nápoji,

5 aby nikdo z nich v opilosti nezapomněl na Boží nařízení a nepřevrátil při nikoho z utištěných.

6 Dejte opojný nápoj hynoucímu a víno těm, kterým je hořko,

7 ať se napije a zapomene na svou chudobu a na své plahočení již nevzpomíná.

8 Otevři svá ústa za němého, za právo všech postižených,

9 ústa otevři, suď spravedlivě a zastaň se utištěného a ubožáka.

Tyto rady jsou platné i pro nás dnes.

Boha je třeba víc poslouchat než lidi. Skutky 5,29

V některých vydáních bible je tato věta vytištěna tučně. To je nám signálem: Čtenáři, věnuj tomuto místu pozornost, je opravdu důležité!

Jedná se zde o vyznání apoštolů před shromážděním v Jeruzalémě. Apoštolové byli zajati a museli obhájit své zvěstování evangelia. Navzdory mocným mu přes všechny útrapy zůstávají věrni.

Jejich vyznání by se dalo vyjádřit stručně takto: Posloucháme a jsme poslušni Boha, který sám je láskou. On se ze své milosti stal člověkem, abychom jeho lásku mohli poznat. Proto o něm nemůžeme mlčet.

Zde je vyjádřeno, co znamená poslušnost Bohu: Ve svobodě patřit tomu, kdo nechce, aby lidé podléhali silám destrukce, nenávisti, násilí, zbabělosti, osamění. Boží láska vede lidi do společenství, spojuje, brání spravedlnost, není lhostejná k utrpení druhého, snaží se působit pokoj a vůbec čelit zlu. Nemůžeme ničeho z toho dosáhnout vlastními silami. O svatodušních svátcích si proto připomínáme dar Ducha svatého, který nás posiluje.

Proto je důležité mluvit o Bohu, který je laskavý, odpouští a zároveň je mocný a silný. Že toto svědectví může narazit na odpor, je zřejmé. Historie nabízí spoustu příkladů utrpení těch, kteří se hlásili k Bohu lásky, spravedlnosti a pokoje. Poukazovali na bezpráví, nemlčeli o nespravedlnosti. Mnozí za to zaplatili životem, jiní byli pomlouváni, zesměšňováni, byly jim podsouvány naivní nebo zlé úmysly a pohnutky. Přesto máme i my mít na srdci obě biblická hesla. „Otevři svá ústa za němého, za právo všech postižených.“ Toto slovo nás vede k odvaze vstupovat do nepohodlných situací. Budí naše svědomí, abychom nehleděli jen na sebe, ale měli na mysli i dobro druhých lidí. Druhé heslo nám staví před oči, komu se v životě zodpovídáme: „Boha je třeba víc poslouchat než lidi.“ K tomuto heslu je snad ještě důležité podotknout, že zde není vyloučena poslušnost lidí, těch pravých a moudrých autorit. Máme poslouchat i lidi, Boha však víc. Ten je normou. Abychom byli schopni obojí rozlišit a vnímat Boží hlas, musíme si stále znovu klást otázku nad svým životním stylem a způsobem vlastního myšlení. Přemýšlet nad tím, co pro nás konkrétně znamenají pokoj a spravedlnost. Kdy máme právě my otevřít ústa a promluvit? Co to znamená zastat se němého, toho, jehož hlas není slyšet?

Nadějí jsou mi slova žalmistova, který věří, že se „Setkají milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení.“ A tak jeho modlitbou skončeme: **Modlitba z žalmu 85**

8 Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, uděl nám svou spásu!

9 Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj pro svůj lid, své věrné, jenom ať se k své hlouposti nevracejí!

10 Ano, jeho spása je blízko těm, kdo se ho bojí, v naší zemi bude přebývat sláva.

11 Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení.

Obrázek z žaltáře z 9. století. Neznámý autor vyobrazil políbení spravedlnosti a pokoje.

Člověk neexistuje pro smrt

Ohlédnutí za významem Velikonoc a výhled do doby svatodušní

Každý z nás je Bohem osobně povolán ke smysluplnému životu. Tajemství utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista se týká celých lidských dějin, působí změnu lidské bytosti a má moc přinést nový život, po kterém všichni toužíme, když se chceme realizovat a být šťastni.

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista je tak klíčem k pochopení dějin světa i dějin celého stvoření a je hlavně klíčem k pochopení dějin člověka. Člověk, stejně jako celé stvoření, je podřízen zákonu smrti. V listu Židům čteme: „Je určeno, že lidé mají zemřít.“ (Žid 9,27) Avšak díky tomu, co Kristus učinil, byl onen zákon podřízen zákonu jinému – zákonu života. Díky zmrtvýchvstání Ježíše Krista člověk neexistuje jen pro smrt, ale existuje pro život, který se má zjevit v nás. To je život, který přinesl Kristus na svět (Jan 1,4).

Vítězství života nad smrtí je to, po čem každá lidská bytost touží. Lidské hledání života po smrti nalézá konečné naplnění v Kristově zmrtvýchvstání, protože vzkríšený Kristus je zjevná Boží odpověď na tuto hluboce prožívanou touhu lidského ducha. Vzkríšený Kristus nás ujišťuje, že jsme voláni k životu za hranicemi smrti.

Já jsem s vámi po všechny dny

Kristova osobní přítomnost pokračuje. „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20) Tato hluboká proměna, rozšíření a trvalost přítomnosti našeho Pána a Spasitele je dílo Ducha. A když se Kristus vzkríšený zpřítomňuje v životě lidí a obdarovává je svým Duchem (srv. Jan 20,22), pak je zcela proměňuje, i když zůstávají, ba co víc – stávají se plně sebou samými. Pavlův příklad je zvláště významný. Oslňující světlo na cestě do Damašku z něj udělá člověka tak svobodného, jak tomu nebylo nikdy předtím.

To, co Ježíš začal se svými učedníky ve třech letech společného života, se dovršuje darem Ducha. Víra apoštolů byla zpočátku nedokonalá a kolísavá, ale později se stala pevnou a plodnou: díky ní ochrnutí chodí (srv. Sk 3,1-10), nečistí duchové prchají (srv. Sk 5,16). Ti, kteří se předtím třáslí strachem před lidmi a jejich vládci, směle oslovují zástup lidí, který se shromáždil v chrámě, a vzdorují nejvyššímu židovskému soudu (srv. Sk 4,1-14). Petr, kterého strach před obviněním jedné ženy přivedl k trojímu zapření (srv. Mk 14,66-72), se teď chová jako „skála“, tak, jak si to přál Ježíš (srv. Mt 16,18).

A také ostatní, kteří donedávna byli nakloněni k všeobecným sporům o své ambice (srv. Mk 9,33), jsou teď schopni být „jedno srdce a jedna duše“ a dát všechno do společného (srv. Sk 4,32). Ti, kteří se nedokonale a s velkou námahou naučili od Ježíše modlit, milovat, jít na misie, se teď modlí doopravdy, milují doopravdy, jsou skutečnými misionáři, skutečnými apoštoly.

Duch svatý nás činí odvážnými

Duch svatý dává křesťanovi – který by jinak riskoval, že jeho život bude podřízený pouze úsilí, pravidlům, ba dokonce vnějšímu konformismu – chápavost, svobodu a věrnost. On je skutečně „Duchem moudrosti a rozumu, Duchem rady a síly, Duchem poznání a bázně Boží“ (Iz 11,2). Jak by bylo možné bez něj pochopit, že jeho Kristovo je sladké a jeho tíha lehká (srv. Mt 11,30)?

Duch svatý nás činí odvážnými, povzbuzuje nás ke kontemplaci slávy Boží v každodenním životě a práci. Povzbuzuje, abychom ze zkušenosti zakoušeli Kristovo tajemství v liturgii, dává zaznívat Slovu v celém našem životě v jistotě, že nám bude mít vždy co nového říci. Pomáhá nám k celoživotnímu nasazení navzdory strachu, že zklameme, pomáhá nám čelit nebezpečí a překonávat překážky, které oddělují od hlásání evangelia. Pomáhá neúnavně pracovat pro neustálé obnovování církve bez toho, abychom se považovali za soudce.

Duch svatý přivádí lidi k vzájemnému porozumění

Drahocennou zkušenost jednoty církve v bohatství její různorodosti prožíváme pokaždé, když se společně shromažďujeme. Je to Duch svatý, který lidi přivádí k vzájemnému porozumění a přijetí, k tomu, aby se poznávali jako děti Boží a na cestě ke stejnému cíli, k věčnému životu, k tomu, aby hovořily stejným jazykem, přes všechny kulturní a rasové rozdíly.

Jeronýmova jednota

Křesťanský sbor potřebuje pro své bytí, setkávání se při modlitbách, slavení Boha a vzájemné posilování místo – chrám, kostel, sborový dům, byť stačí stůl a židle kolem něj ve stavení. Místo, které by poskytovalo ochranu před nepohodou i nepřítizní světa a současně bylo prostorem s otevřenými dveřmi pro všechny hledající.

Stavba domu, jeho udržování a provozování, stejně tak jako budování společenství křesťanského sboru není v podmínkách rozptýlené církve, jakou je ČCE, ničím zvláště snadným a někdy se může stát pro mnohé hlouček bratří a sester i něčím skoro nad jejich možnosti a síly. Proto si církev zřídila pomocníka, který spojuje všechny její členy k účinné pomoci. O naplnění tohoto poslání usiluje již od sjednocení církve v roce 1918 Jeronýmova jednota (JJ).

JJ je součástí naší církve, a proto je tvořena a spravována stejným způsobem jako celá církev. Jejím prvním a základním stupněm je farní sbor. Tíha starosti o něj leží na jeho staršovstvu. To dbá o údržbu, opravy a budování domů sloužících k životu sborového společenství a pečuje krom jiného i o konání sbírek pro JJ.

Na úrovni seniorátní jsou ustaveny seniorátní výbory JJ. Nejvyšším orgánem je pak seniorátní výroční shromáždění delegátů JJ. V době mezi zasedáními koná dílo JJ seniorátní představenstvo. Delegáty výročního shromáždění i členy představenstva volí konvent. Jednoho člena seniorátního představenstva JJ určuje ze svého středu příslušný seniorátní výbor. Na úrovni povšechného sboru je výkonným orgánem JJ výroční shromáždění JJ, které se schází jednou do roka. Během roku koná dílo JJ v úzké spolupráci s Ústřední církevní kanceláří šestičlenné představenstvo.

Ustavení

Jeronýmova jednota byla po mnohém hledání a zápasech ustanovena v červnu 1918, oddělením se českých a moravských evangelických sborů od podpůrného spolku Gustava Adolfa (GAV/W). Osamostatnění českých evangelíků i v otázkách hospodářských bylo součástí posilování národního sebevědomí vyvolaného měnící se mapou tehdejší Evropy. Když v nově vzniklé Československé republice došlo ke spojení reformačních církví v ČCE, byla tu již k službě původním i nově vznikajícím sborům připravená JJ.

Ta hned na svém prvním výročním shromáždění roku 1919 v Olomouci mohla potřebným farním sborům mladé církve pomoci darem ve výši téměř 176 000 korun.

Sbírky

Pro podporu budování sborů a jejich vzájemnou solidaritu byly organizovány dvě sbírky již v době před sjednocením církve. (Tuto službu i v českých zemích bývalé monarchie pořádal tehdejší GAV.) Tyto dvě společné sbírky tehdy konané ve všech evangelických sborech augsburského i helvetského vyznání (českých i německých) se osvědčují dodnes. *Sbírka darů* a sbírka na *Hlavní dar lásky*. Výtěžek obou sbírek je každoročně rozdělován mezi potřebné.

V roce 1930 byl zřízen fond, ze kterého jsou sborům poskytovány bezúročné půjčky. Fond vznikl jako výraz vděčnosti za dar josefínské náboženské tolerance (1781) a nese název *Jubilejní toleranční dar*; každoročně je doplňován celocírkevní sbírkou.

Sbírka darů je konána průběžně od počátku roku do června. Původně byla konána při návštěvách, dům od domu, proto nesla název sbírka domovní. Tato zvyklost je dnes zachována jen v nemnoha, převážně venkovských, sborech. Shromážděné finanční prostředky jsou postoupeny seniorátnímu výboru JJ, který od nich oddělí jednu třetinu, kterou rozdělí sborům v seniorátu. Zbývající dvě třetiny postoupí do ústředí JJ k roztrídění na výročním shromáždění. O konkrétním směřování té části sbírky určené k použití v seniorátech rozhodují seniorátní výroční shromáždění, která rovněž navrhnou a doporučí žádost o podporu z části sbírky rozdělované ústředním shromážděním JJ. Výroční shromáždění JJ kromě rozdělení výtěžku Sbírek darů také rozhoduje o udělení Hlavního daru lásky. Tato sbírka je určena k podpoře zpravidla jediného, nejvýznamnějšího projektu. V posledních letech je takto podporovaný projekt předkládán církevní veřejnosti k přispění v ročním předstihu. Pro jeho potřebnost a naléhavost je tato sbírka konána ve všech sborech ČCE o Velikonoční neděli.

Sbírka na Jubilejní toleranční dar (JTD), konaná každoročně k výročí vydání Tolerančního patentu (1781), je určena fondu, který poskytuje sborům bezúročné půjčky na stavební účely. Tento fond byl založen v roce 1930 a až doposud svoje poslání naplňuje.

Představenstvo JJ také ve spolupráci s ÚCK doporučuje Synodní radě projekty sborů a církevních zařízení k podpoře, která je naší církvi poskytována z prostředků rozpočtu České republiky a od německého GAW.

Získat a nabídnout pomoc

I když se obětavost církve ve sbírkách pro JJ mírně zvyšuje, nestačí se jejím prostřednictvím pomoci všem, kteří pomoc očekávají. Je proto nezbytné všechny žádosti řádně prověřovat, dbát na jejich hospodárné využití a snažit se prostředky pro potřeby našich sborů získávat i z jiných zdrojů.

Prostřednictvím Jeronýmovy jednoty udržuje církve i svá zařízení (např. Diakonii ČCE) a chce myslet také na české evangelíky v zahraničních sborech.

Jeronýmova jednota spolupracuje s celou velkou rodinou zahraničních podpůrných protestantských spolků sdružených v AGDE (Arbeitsgemeinschaft der Gustav-Adolf-Werke und evangelischer Diasporawerke in Europa).

Jako každý rok se náš sbor připojuje ke sbírce na Jeronýmovu jednotu.

Z dopisu Ústředního představenstva JJ ke sbírce v roce 2021:

Milí přátelé, sestry a bratři, jako každý rok i letos pořádáme sbírku darů pro Jeronýmovu jednotu. Uplynulý rok byl výjimečný tím, že naše kostely a modlitebny často kvůli zákazům a omezením zely prázdnotou. Mohli jsme si uvědomit, jak jsou pro nás důležité, jak nám chybí, když se nemůžeme osobně scházet ke slyšení Slova, přijímat posilu u Kristova stolu, společně zpívat, modlit se, těšit se ze společenství. Starost o údržbu kostelů a modliteben, v nichž se shromažďujeme, je jistě věcí služebnou. Proto v situaci, kdy panuje nejistota a naši mysl zaměstnává starost o naše nejbližší, nezbyvá elán na větší opravy budov, a už vůbec pro plánování novostaveb. A přesto i v této době některé sbory plánují, co udělat pro rozvoj sboru, obce i širšího okolí, a obracejí se s důvěrou na Jeronýmovu jednotu. Ta je již více než sto let osvědčeným způsobem, jak si můžeme vzájemně pomáhat.

Chceme vás i v tomto roce požádat o podporu a pomoc.

Přejeme Vám Boží požehnání a radost z možnosti obdarovat druhé.

Jiří Schneider a Jiří Stehno (Za Ústřední představenstvo JJ)

Zahájení první etapy prodeje nového evangelického zpěvníku

Koncem tohoto roku naše církev vydá nový zpěvník. Těšíme se na něj.

První etapa prodeje je zahájena.

Od 15. dubna do konce května 2021 si můžete tištěný zpěvník objednat za zvýhodněnou cenu 490 Kč. Objednávat můžete přes náš sbor, napište nám e-mail nebo zavolejte.

Po jeho vydání koncem roku bude zpěvník k dispozici v knižní síti za cenu o 30–40 % vyšší. Tato první etapa prodeje je určena výhradně pro hromadné objednávky farních sborů ČCE. Jejich prostřednictvím si zpěvník mohou zakoupit i jednotlivci.

Objednat si můžete v této první etapě také **varhanní chorálník** obsahující doprovody ke všem písním. Jeho cena je nyní 400 Kč.

Mobilní aplikace

koncem roku bude k dispozici aplikace zpěvníku pro mobilní telefony.

Ta bude vedle zpěvníku a chorálního zahrnovat také verzi zpěvníku se značkami pro **kytarový doprovod**. Mobilní aplikace bude bezplatná, uživatelé však mohou dobrovolně přispět na její provoz.

Nejčastější dotazy ke zpěvníku, k objednávkám, cenám, fakturaci i distribuci jsou zodpovězené na stránkách www.evangelickyzpevnik.cz. Tam také najdete náhledy všech 781 přijatých písní rozdělené do kapitol, stejně jako další (textové) části našeho nového zpěvníku.

Letnice pro děti

Všichni víme, že porozumět si s někým, kdo mluví jiným jazykem, je docela těžké. Někde to nejde ani gesty. Představte si, například v Bulharsku, když kývnete jako „ano“, znamená to „ne“ a naopak. Domluvit se, to není samozřejmost ani v češtině. Však se také říká: Jako bychom mluvili jinou řečí! To když si s někým vůbec nerozumíme. Tak to mezi námi na světě často je. Kvůli nedorozumění vznikají hádky, nepřátelství i války.

Tak to je, ale tak to být nemá. Ježíš řekl: Milujte i své nepřátele.

A Ježíš to tak skutečně dělal. Byl otevřený pro každého, s každým promluvil — a lidé mu rozuměli. Poznali, že je blízko Bohu a Bůh je blízko jemu. Příběh o tom, jak si všichni díky Bohu rozumí, aby si mohli vyprávět o Ježíši, zaznamenal Lukáš ve Skutcích apoštolských.

Apoštolů bylo zase dvanáct, byli připraveni vyjít do světa mluvit o Ježíši, ale něco jim chybělo. Čekali na dar, který jim Ježíš slíbil. Ježíš jim slíbil svého Ducha.

Díky němu jim bude blízko a oni budou blízko Bohu. A tak učedníci byli spolu, možná s nimi byli i další lidé, třeba Marie, Ježíšova matka, a modlili se. Čekali.

Najednou se ozval hukot — jako když se žene prudký víchř — a naplnil celý dům. A jako by ohnivě jazyky ozářily tváře všech apoštolů. Všechny naplnila ohromná radost. Cítili, věděli, poznávali, že Bůh je skutečně blízko, že je s nimi, že jim dal sílu, radost, lásku i odhodlání mluvit s každým a porozumět všem. Všichni začali zpívat písně, které dosud nikdo neslyšel, a chválili Boha všemi možnými slovy. Tolik chtěli Bohu poděkovat a radovat se s ním.

Teď už byli připraveni — apoštolové otevřeli dveře a vyšli do města, jako by je Duch Boží rozpohyboval. Město bylo plné lidí. Byl totiž svátek. Byli tu lidé ze všech možných zemí. K těm všem začali apoštolové mluvit. A stala se zvláštní věc — všichni lidé jim rozuměli. Každý člověk, ať mluvil jakoukoliv řečí, slyšel apoštoly vyprávět o Ježíši. O tom, jaké podivuhodné věci dělal a co říkal. O tom, že byl blízko Bohu a Bůh byl blízko jemu. Všech se dotkla ta ohromná radost, která z učedníků zářila, a porozuměli a uvěřili, že Ježíš je zachránce od Boha. Věděli, že Bůh teď mluví přímo k nim, přímo k jejich srdci. Jen někteří lidé měli pocit, že apoštolové blábolí, jako by se opili.

Mnoho lidí se ten den nechalo pokřtít ve jméno Ježíše Krista. Tak vznikla církev. To jsme i my — věříme v Ježíše a v našich srdcích působí Duch svatý. Víme, že jsme blízko Bohu a Bůh je blízko nám, a proto si můžeme navzájem porozumět. Boží Duch nás k tomu vždy postrčí.

Modlitba

Milý pane Bože,
dej prosím nám všem
žít plně a dobře
každý nový den.

Ať se ve Tvém jménu
naše mysl promění
ze svárů a půtek
v lidské smíření.

Co všechny z nás trápí,
utiš mocí svou,
ať paže Tvé lásky
nás všechny obejmou.
Amen.

*Modlitbu připravil: Jan Ženatý, 37 let,
moderátor, Opava*

Co plánujeme:

Noc kostelů 28. 5. 2021

Proběhne tentokrát v kostele
a na zahradě od 18:00 do
22:00. Kostel můžete
navštívit, podívat se na
promítané fotografie ze života
sboru a prohlédnout si obrazy
klientů Diakonie Betlém.

Blažkov 17.–24. 7. 2021

Můžete se hlásit na rodinnou
dovolenou na emailu
cceklobouky@seznam.cz

Závěr školního roku

Školní rok tradičně končíme
bohoslužbou a opékáním
špekáčků. Věříme, že to bude
možné i tento rok.

Faráři evangelického sboru

Řadu medailonků o klobouckých farářích sepsala Dana Bobková.

František Bednář (1884–1963)

Narodil se 10. 7. 1884 ve Víru na Moravě
v rodině učitele Josefa Bednáře.
Gymnázium vystudoval v Brně, bohoslovectví
ve Vídni, v Halle, Erlangenu a Edinburghu. Na
Karlově univerzitě v Praze vystudoval práva.
V letech 1909–1912 působil jako
superintendentní vikář reformovaného sboru
v Kloboukách. Roku 1912 se farář Ferdinand
Císař zřekl svého farářského platu, aby umožnil
zřízení druhého farářského místa
v Kloboukách.

To bylo schváleno vrchní církevní radou na jaře a dne
16. května 1912 byla provedena volba druhého faráře. Jednomyslně byl
zvolen dosavadní superintendantní vikář František Bednář a do úřadu byl
veden 1. listopadu 1912. V klobouckém sboru působil do roku 1919.

Před rokem 1914 se oženil s Marií Boženou Novotnou, dcerou Josefa
Novotného, c. k. místopředsedou stavebního rady na Královských
Vinohradech v Praze. Po svatbě bydleli v Kloboukách u Brna č. 315, což
byl dům – vikárka, v němž později, jako důchodce, žil farář Ferdinand
Císař až do svého odchodu do Prahy. Roku 1914 se farář Bednářovi
narodila dcera Naděje Lydie a roku 1916 syn Blahoslav.

Roku 1919 se rodina odstěhovala do Prahy.

Zde byl František Bednář farářem v evangelickém kostele u Klimenta na
Novém Městě (do roku 1927). Zde se jim narodily další děti – dcery
Bohuslava a Věra a po mnoha letech syn Zdeněk.

Nejstarší dcera Naděje vystudovala v Praze farmacii, provdala se za Jiřího
Plcha, lékaře v Rovečném. Syn Blahoslav se stal uznávaným lékařem
a vědcem v oboru patologie, od roku 1970 vykonával funkci proděkana
Fakulty všeobecného lékařství UK.

Již v Kloboukách na sebe upozornil František Bednář svým zájmem
o historii. Roku 1915 sepsal *Dějiny evangelického reformovaného sboru
v Kloboukách*.

V roce 1922 byl povolán jako suplent pro praktické bohoslovectví na
Husovu fakultu. V prosinci 1926 jej jmenoval prezident republiky řádným
profesorem praktického bohoslovectví a církevního práva na téže
fakultě, kde působil do roku 1952. Po vypuknutí druhé světové války se
uzavřely vysoké školy a František Bednář, stejně jako jeho kolegové,
zůstal bez práce. V té době se pilně věnoval spisovatelské a publikační
činnosti.

Do jeho života roku 1943 zasáhla smrt jeho milované, hudebně nadané
ženy.

Od roku 1950 až do odchodu na penzi roku 1952 přednášel na pražské
Komenského evangelické bohoslovecké fakultě. Zemřel 11. 7. 1963
v Praze.

Živý zájem o historii vedl k jeho bohaté ediční činnosti. Pro kloboucký
sbor mělo největší přínos vydání *Dějin evangelického sboru v Kloboukách
u Brna* roku 1915 a Bednářovo spoluautorství na knize *Památce
superintendanta dr. F. Císaře* roku 1932.